

2 / 2011 ROČNÍK XXXV

REUNION

ČASOPIS VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO – BOHEMIA

Karel VI. kníže Schwarzenberg

ROK SVATÉ ANEŽKY ČESKÉ ● JAN LUCEMBURSKÝ ● LÓGAR 2011

Bůh se smíloval nad lidstvem,
když propadlo hříchu a smrti,
a dal nám svého Syna, Ježíše Krista,
aby svou smrtí hřích a smrt přemohl;
ať také ve Vás je hřích přemožen,
abyste se podobali svému Vykupiteli.
Kéž se Bůh rozpomene na skutky svého slitování;
kéž se rozpomene na krev svého Syna
a stojí při Vás,
když si budete připomínat památku vykoupení.

Jan Nepomucký Oš.

Vzkříšený Ježíš
nás chce potkat i tam,
kde my nejsme,
nebo kam nechceme jít.

Der auferstandene Jesus
will uns auch dort begegnen,
wo wir nicht sind
oder wohin wir
nicht gehen möchten.

Gesù risorto
desidera incontrarci anche là
dove non ci piace essere
o dove non vogliamo andare.

The Risen Jesus wishes
to meet us also in those places
where we are not
or where we do not want to go to.

Hans Baldung

Požehnané Velikonoce   Ein gesegnetes Osterfest   Buona Pasqua   A blessed Easter time

PUBLIC DOMAIN ARCHIVES

Anežka Přemyslovna

Dnešek je Anežčiným úmrtním dnem. Klariska Anežka Přemyslovna patří k těm, za které nesloužíme requiem. V její úmrtní den oblékáme bílá roucha, barvu nevinnosti, nevěst, sněhu, barvu výsostného ticha a zářivé radosti. Anežka ovšem 2. března skutečně zemřela a není od věci zamyslet se nad smrtí. Čeho jste se lekli? Smrt patří k životu, ne život ke smrti. Přemýšlet o ní znamená přemýšlet o životě, o jeho zrání a naplnění.

Anežka zemřela za plného vědomí vysílením a hladem. Smrt vstoupila tiše, váhala. Věděla, že tato Přemyslovna má zemřít vzpřímena, jako vstojící umírají stromy. Dlouho již pilovala hladem pevný kmen jejího života. Teď však nevěděla, kam přiložit své nástroje. Kam vetknout čepel srpů, když Anežka neznala polovičatost. Její ano neznamenal nějaké možná, uvidíme, její ne neznamenal občas ano. Ano bylo ano, ne bylo ne a její sliby byly míněny bezpodmínečně a navždy. Co měla smrt uchopit a strhnout? Tvář byla bez masky a bez příkras. Hledala nějaké místo vypjaté, a proto zeslabené shrbením či pokroucením. Nenalezla. Nebyla nezkušená a poznala, že útok je zbytečný a není co zbourat. Život už byl plně proměněn. Jejím úkolem tu bylo jen označit Bohem určený okamžik. Jako když dítě hopká přes švihadlo, tak lehce se Anežka přenesla přes hranici pozemského a věčného žití. Už dávno to pro ni nebyl vážný předěl. Sestry na strážní lásky u jejího lůžka se na okamžik rozestoupily a smrt vyšla. Odvedla své řemeslo, neodnášela si nic. Co bylo prožito, vzít nemohla, co bylo dávno rozdáno, už tu nebylo. Nebylo tu nic, Anežka už skoro ani tělo neměla. Měla smrt uchvátit světlo? Anežčino světlo? To patří sestrám a českému království. Smrti – kde je tvůj osten?

Těmito příměry jsme vyčerpali výklad první části dnešního evangelia. Podívejme se na jeho druhou část a položíme si otázku, jak je to s námi.

Kéž bychom byli jen jako malé děti, které si dají na hlavu ručník a myslí, že je nevidíme, protože přestanou vidět nás. Kéž by! Naše společnost nechce vidět smrt. Přitom je smrtí zcela ovládána. Naše požívačná společnost oddaně slouží smrti, protože sloužit životu je nám zatěžko. Pokrytci! Říkáte: nejsme jako naši dědové a otcové, kteří zabýjeli z nenávisti ve válkách a věznicích. My jsme humanističtí a dbáme o politickou korektnost, aby se něco takového nemohlo dít. Pokrytci! Zabýjíte z pohodlí a ze soucitu. Počaté dítě by vám komplikovalo plány. Proč by se starý člověk měl trápit? V politické korektnosti zavíráte oči před vlnou zla a ochranou míru chystáte nové Mnichovy, Únory a všechno, co pak přijde. Běda vám. Co odpovíte, až vám Boží soudce řekne: chtěl jsem se narodit, zabránili jste mi; toužil jsem spatřit ještě jedno svítání, milosrdnou injekcí jste mi znemožnili procitnout. Vím, co řeknete. Nic takového v evangeliu není. Ani nejohrovenější advokát, který dovedl pokroutit kdejaký zákon ve váš prospěch, vám nepomůže. Nezabiješ je vytesáno už na deskách Mojžíšových. Žádné průtahy, žádná odvolání ani do Brna, ani do Haagu, ani do Štrasburku neodvrátí od vás Boží soud. A bude nám hůř než těm, o nichž jsme četli, protože ti se alespoň divili. My však z odporného zločinu děláme laskavou službu. Proč to děláme? Protože se panicky bojíme smrti. Říkáme smrti: „Jak hořká jsi.“ Úměrně tomu, jak sladký chceme život. „Smrti, jak těžká jsi.“ Tak, jak lehký chceme mít život. Vsadili jsme na požitek, moc, slávu, majetek. To všechno vám smrt vyrve. A proč k tomu nutně dochází? Protože život takto pojatý nedává smysl. Bylo by pro vás dobré, kdyby beze stopy zmizel. Jenže život nelze zničit, ani největším milovníkům smrti se to nepodaří. A tak usmrtnete ve svém nesmyslu. Bude vás ohlodávat závist. Uvidíte zpívající anděly, ale slyšet budete cynický výsměch ďábla, budete cítit vůni hostiny, ale neokusíte ani sousto, protože jste na stůl života nepoložili žádný obětní dar.

Vypráví se, že sestra Anežka vícekrát poklekla před druhou sestrou a prosila, aby prominula, že jí pravdu neřekla laskavěji. I já vás o to prosím. Až se teď posílíme při obětní hostině Páně, vyjdeme statečně do noci, která tísní celou Evropu, a pokusme se navracet lidem ztracený smysl života, povzbudit každého, kdo se statečně brání beznaději. Stopy Anežčiny ať vás vedou, její štědrá dlaň ať vás chrání.

Kázání arcibiskupa pražského Mons. Dominika Duky při mši k zahájení Roku svaté Anežky České v kostele sv. Františka u Karlova mostu, 2. 3. 2011

Milé spolusestry a vážení spolubratři, vstupujeme s radostí do Velikonočního období, které se vyznačuje radostí z Kristova zmrtvýchvstání – vždy přemýšlím i o kvalitativně nové dimenzi vnímání a konání učedníků, shromážděných kolem zmrtvýchvstalého Ježíše Krista. Před velikonoční ustrašenost a obavy z pronásledování mizí, aby byly nahrazeny novým posláním – jít a kázat evangelium lásky k lidem, pozornosti k potřebným.

Do doby předvelikonoční spadá také vzpomínka na našeho prvního velkopřevora Karla Schwarzenberga. Zemřel před pětadvaceti lety, v exilu, v době, která byla zdánlivě bezvýchodná a kdy si ani nejodvážnější fantastové neuměli představit politickou změnu. A přesto – České velkopřevorství znovu povstalo, žije a sílí. Politické změny na podzim roku 1989 byly neodmyslitelně spojeny s oslavami svatořečení Anežky České. I proto je letošní rok, připomínající si 800. výročí jejího úmrtí, pro nás tak významný.

Připravujeme nyní dvě velké akce – Sponzorský večer a Generální kapitulu. První v pořadí bude Sponzorský večer, kdy se 3. června na zámku v Chotěboři opět setkáme s našimi přáteli a příznivci, abychom je informovali o stavu našich projektů. Tím klíčovým zůstává podpora Dětské psychiatrické léčebny v Opařanech, ale přistupuje k ní také nový ambiciózní projekt Nemocnice Alberta Schweitzera, o němž jste byli informováni na Řádovém dnu 2010. Věříme, že s pomocí Boží bude zejména tento projekt postupovat kupředu, abychom mohli více naplňovat naše velké poslání – službu nemocným a trpícím.

Snad není předčasné hovořit o Generální kapitule, konané ve dnech 16.- 18. září tohoto roku v Bludově. Je to zapadlý kout naší země, mnozí z nás jej navštívili pouze letmo, pokud vůbec. Rád bych vás všechny proto již dnes upozornil na skvělou možnost připravit několikadenní rodinnou dovolenou a vyrazit do těchto končin i s přáteli a příbuznými. K ubytování bude sloužit zmluvený hotel Diana ve Velkých Losinách (www.diana-losiny.cz), doporučujeme navštívit okolí – zámek ve Velkých Losinách, místa posledních čarodějnických procesů ve Střední Evropě a také například historickou manufakturu na výrobu ručního papíru. Jednání kapituly se budou odehrávat na zámku v Bludově a budeme velmi rádi, když se veřejných a slavnostních bodů programu zúčastníte také s vašimi blízkými. Bude to další krok k vytváření naší společné velké lazariánské rodiny, prostor pro setkání a debaty, na které v uspěchané době často nemáme čas. Věřím proto, že se v Bludově sejdem v maximálním počtu a prosím vás, abyste si již dnes tento termín výrazně zapsali do kalendáře!

S přáním Velikonoční radosti
Ondřej F. Vanke, GCLJ (J)
Bailli ČVP

Jednání Velké rady 16. března 2011

Jednání proběhlo podle plánu jednání Velké rady ČVP a zabývalo se zejména operativními záležitostmi ČVP.

- Akce „autolékárny pro Afghánistán“ – v Katolickém týdeníku 3/2011 byl zveřejněn článek *Vojeňští kaplani: lidé do nepohody*. V tomto článku byla veřejnost, mimo jiné, informována také o sbírce autolékárniček, jejichž obsah bude po roztrídění péčí Armády ČR dodán do oblasti Lógar. České velkopřevorství přišlo s touto iniciativou a zkoordinovalo oznámení na území Pražské arcidiecéze ve věstníku Pražského arcibiskupství ACAP. V lednu probíhal sběr materiálu ve farnostech, v únoru byly lékárničky svezeny do sídel vikariátů. Odtud si je přímo přebírali zástupci armády. V průběhu února a března tak byly svezeny lékárničky ze všech vikariátů Pražské arcidiecéze a také liberecké farnosti. V současné době je materiál tříděn a připravován k převozu do Afghánistánu – nasbírala se plná nákladní Tatra potřebných věcí.
- Dne 2. března započal Rok sv. Anežky České. Členové ČVP se zúčastnili mše sv., celebrowané o. a. Dukou. Součástí oslav bude také slavnostní uvedení knihy Anežský klášter, která bude vydána díky významnému finančnímu daru ČVP (50 % nákladů).
- Bailli dále informoval o současném stavu v Českém velkopřevorství. Kromě tradičních komend Praha/Střední Čechy a Morava máme Severočeskou delegaci.
- V poslední době vznikla potřeba organizačně ustanovit delegaci, která bude i do budoucna zahrnovat členy na rozsáhlém území Vysočiny. Tato delegace bude sloužit zejména ke sjednocení komunikace, evidenční účely apod. Vzhledem k rozsáhlému území nebude možné uvažovat o termínech pravidelného setkávání a jednotícího charitativního projektu. Do čela této delegace byl ustaven cfr. Robert Šíma, SBLJ.
- V rámci Českého velkopřevorství byl ustaven cfr. Radovan Ocsovay kontaktní osobou pro sdružování slovenských občanů, z nichž v budoucnosti bude moci vzniknout samostatné velkopřevorství na Slovensku. V současné době je „slovenská komenda“ součástí ČVP.
- Bailli dále jedná jménem velmistra se skupinami členů rakouských lazariánských organizací o jejich zapojení do činnosti našeho Řádu.

Porada Velké rady 20. dubna 2011

Vzhledem ke konání Křížové cesty na Skalce se uskutečnila pouze operativní porada. Byly podány informace ze Severočeské delegace a účastníci se zabývali zejména přípravou Sponzorské večeře (3. června) a Generální kapituly.

Ondřej F. Vanke, GCLJ (J)
Bailli ČVP

Sdělení redakce

Toto číslo je vypraveno především jako pocta prvnímu velkopřevorovi ČVP, Karlu VI. knížeti ze Schwarzenbergu, od jehož úmrtí ulynulo letos pětadvacet let. Zároveň se však sešlo mnoho aktuálních materiálů zejména humanitárního charakteru, s jejichž publikací jsme nechtěli otálet (přece jen jsou dva měsíce dlouhá doba). Také slavnostní zahájení Roku svaté Anežky bylo událostí, kterou se cítíme povinni bez zpoždění reflektovat slovem i obrazem. Proto tentokrát chybí na konci čísla pravidelná rubrika „Do vaší knihovny“. V čísle příštím bude vše vynahrazeno. Doufáme, že čtenáři přijmou toto opatření s pochopením. Děkujeme.
-red

**ZAKLADATEL A PRVNÍ VELKOPŘEVOR ČESKÉHO
VELKOPŘEVORSTVÍ ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO**

**KAREL VI.
SCHWARZENBERG
1911 ZEN
BERG 1986**

Karel VI. kníže Schwarzenberg na fotografii ateliéru Langhans (fotografováno 2. srpna 1938)

Karel VI. kníže Schwarzenberg s manželkou Antoníí Leontine von Fürstenberg a dětmi (zleva) Karlem, Annou Marií, Bedřichem Karlem a Marií Eleonorou

Osmého dubna uplynulo 25 let od úmrtí zakladatele Českého velkopřevorství a jeho prvního velkopřevora, Karla VI. knížete Schwarzenberga, rytíře Řádu zlatého rouna, rytíře velkého kříže s kolanou Řádu sv. Lazara. Připomeňme si toto výročí nekrologem z exilového Reunionu a článkem samotného knížete, vyšlým v roce 1939, v němž v době opětovné ztráty české samostatnosti s pronikavou myslí reflektuje kruciólní omyly českých dějin. Domníváme se, že článek má stále co říci i dnešní době, proto jej otiskujeme v plném znění.

Zámek Orlík dnes

Obrázky na protější straně (ve směru hodin): portrét knížete z ateliéru Langhans; svatba s Antoníí von Fürstenberg; kníže se školní mládeží; fotografie knížete s kněžnou z exilu; kníže přijímá z rukou generála Svobody vyznamenání za odboj.

**NIL NISI
RECTUM**

Titulní strana zvláštního vydání exilového Reunionu k úmrtí knížete Schwarzenberga

Následující text je přetištěn z vyobrazeného zvláštního vydání exilového Reunionu z dubna 1986. Až na opravy evidentních překlepů byl článek ponechán v původním znění včetně pravopisu vlastních a místních jmen. -red

Dr. Karel kníže Schwarzenberg se narodil v Čimelicích dne 5. července 1911. Jeho otec, kníže Karel, byl před první světovou válkou činným v českém státoprávním hnutí a horlivým propagátorem českého jazyka. Jeho matka, rozená hraběnka Clam-Gallasová z Frýdlandu, ač vychovaná převážně ve Vídni, byla svému choti vždy oporou v hájení české věci. Otec našeho velkopřevora padl na srbské frontě dne 6. září 1914

jako důstojník Schwarzenberských hulánů. Zanechal dva syny, Karla, dědice orlického majorátu a Františka, doktora práv, budoucího diplomata Čs. republiky a pozdějšího profesora politických nauk na Loyolské universitě v Chicagu.

Karel Schwarzenberg studoval nejprve na Akademickém gymnasiu v Praze, kde maturoval s vyznamenáním v r. 1929. V letech 1929–31 studoval lesnictví na pražské české techni-

ce a praktikoval u Aulendorfů v Bavorsku.

V létech 1931–33 vykonával vojenskou službu u 8. dragounského pluku a později, 1933–38 byl zapsán na filosofické fakultě University Karlovy. Dne 30. června 1934 se oženil s Antoinetou Fürstenbergovou, která mu dala dva syny a dvě dcery.

Již v mladém věku se stal Karel Schwarzenberg známým odborníkem českých dějin a heraldiky.

Za mnichovské krize to byl on, který sepsal prohlášení české šlechty proti rozbourání historických hranic zemí Koruny svatováclavské a spolu se Zdeňkem Radslavem Kinským a skupinou zástupců české šlechty se snažil působit v tomto smyslu na presidenta Dr. E. Beneše. Za národního povstání v roce 1945 byl za bojů v oblasti Čimelic zraněn a později jednohlasně zvolen předsedou revolučního národního výboru.

Roku 1948 odešel do exilu. Dědičný nárok Schwarzenbergů na občanství města Zürichu mu umožnil získání švýcarského pasu. Ve Vídni také pak v r. 1955 dovršil své studium doktorátem filosofie. Schwarzenbergova literární činnost na poli heraldiky a historie je rozsáhlá a známá nejen v Čechách a v Rakousku, ale i v Německu, Francii, Itálii a j. V rukopise zůstaly jeho dějiny Anglie. Jeho činnost a význam jeho osobnosti pro Řád sv. Lazara Jerusalemského nebude zapomenuta.

Píle Dr. Karla knížete Schwarzenberga byla v poslední době narušena vážným zdravotním stavem a smrt přervala dne 8. dubna 1986 jeho životní dílo.

Skláníme se v hluboké úctě před památkou tohoto statečného a čestného člověka, rytíře a šlechtice v pravém smyslu slova.

ATAVIS ET ARMIS.

České hereze

Vyšlo v časopise Řád, 1939, roč. V, s. 49–51

Pod jménem Jindřich Středa publikoval Karel VI. Schwarzenberg

Karel Čtvrtý, císař římský a král český toho jména první, udělal z koruny České nejmocnější stát střeoevropský, rovný Francii, předčící Uhry a Polsko. Ale (podškrtni jste si to ale?) míval záchvaty zbožnosti přímo mystické, kdy se uchýloval na Karlštejn, kde se modlil a postil a sbíral podezřelé relikvie. Také kněžstvo rozmnožil a obohatil tak, že upadlo. Tak tedy přišel náš Mistr Jan Hus, kterého římský kněz pro pravdu upálili, začez vznikli husité. Ti zavedli tábořskou demokracii a nebyli lupiči a žháři, jen spálili Zbraslav, Sedlec, Vyšehrad atd. atd. a nakonec měli samotné vypálené a zbořené Čechy. Lucembursko, Branibory a půl zahraničních lén totiž od Koruny odpadlo nadobro, a Moravu se Slezskem měl v ruce dědic královské krve. A tak páni katoličtí a umírnění husité ho zvolili králem, a to bylo od nich velmi nehezké, poněvadž to byl katolík a dokonce Habsburk. Ovšem Morava a Slezsko se tím vrátily ke Koruně. Ale pak si národ zvolil Husitského krále, a tak byly zase války, a Morava a Slezsko se odtrhly znovu a Osvětimsko se Zátorskem byly ztraceny navždy. Měli pak králem zase dědice královské krve, a to byl katolík a vůbec docela neschopný člověk; ovšem Moravu, Slezsko a Lužice ke Koruně vrátil, a vystavěl veliký palác královského hradu a Prašnou bránu, jak už katolíci dovedou lahodit smyslům. — A poněvadž císař Zikmund, Albrecht, Matyáš Korvín a německá knížata byla zaměstnána husitskými válkami, mohli Turci zvítězit u Nikopole, pak dobyt Cařihradu, Trapezuntu, zvítězit u Varny a oblehnout Bělehrad. A když zvítězili ještě u Moháče, poněvadž většina českých pánů měla jiné starosti s rožmberským dědictvím, a když Turci už mohli na Moravu, zvolili v Čechách králem Ferdinanda, a to bylo osudné rozhodnutí. Kdyby ho nebyli zvolili, mohli tu vládnout Turci a ti by sem jistě nebyli zavlekli jezuity, naopak byli by vyhubili bývalou šlechtu a mohli jsme být docela demokratický národ jako Srbové a Albánci. Ale Habsburkové utiskovali podobojí (ani nedovolili pražským konšelům upalovat České Bratry) a proto musel být odboj. Ovšemže protestanté měli dobrou zahraniční politiku: měli spojence ve Francii, v Anglii, v Turecku a u protestantských Němců, a aby ukázali svou evropskou koncepci, udělali králem falckraběte rýnského a velitele vojska pány z Anhaltu, z Thurnu a z Felsu. A jen co je pravda, třicet

let se po Evropě válčilo, poněvadž broumovští Němci chtěli mít modlitebnu na klášterním majetku¹⁾ — a výsledek byl ten, že od Koruny byly ztraceny Lužice a z lidí v Čechách zůstala jen třetina. Ale aspoň poklady Pražského hradu byly s pomocí českých emigrantů zachovány pro protestantskou věc a jsou ve Švédsku ještě do dneška. A pak bylo v Čechách Temno, tak co bych vypravoval.

Ale přece jen došlo jednou na rod habsburský, který vymřel, a tehdy se naskytla skrytým kacírům možnost něco pro svou víru udělat. Dělal vyzvědače pro krále pruského. Čeští páni projevíli aspoň trochu českého uvědomění tím, že uznali králem kurfiřta bavorského, a pruský král — protestantský hrdina, přišel své souvěřce osvobodit. A tím se stalo, že Koruna ztratila tři čtvrtiny Slezska.

Pochybujete o tom, že takto asi nazírá „malý český člověk“, totiž parchant Švejka a pokrokové učitelky, na dějiny svého národa? Že v jeho mysli „nářek nad účinky utrejchu sousedí s každodenní chvalořečí na utrejch?“ Že boj proti Církvi pokládá za všech okolností za hlavní úkol české politiky?

— Tak se trochu podívejte, jak a proč se k nám dostala republika. V říjnu 1918 zajisté nešlo jen, nebo spíše hlavním pořadatelům nešlo vůbec, o obnovu čili restauraci českého státního práva. Však z české ústavy, tak propracované a osvědčené, neobnovili zhořla nic. Ostatně neměli co činit s věrolomným Františkem Josefem I., nýbrž s Karlem III., toužícím napravit křivdy na Čechách spáchané. Ale ani sesazení Domu Rakouského nemuselo přivodit republiku — což její původci dobře věděli; ostatně jim to nenadále zesnulý Štefánik byl vyjasnil. Jenže — co tito kouzelníci vůbec vytýkali Rakouské dynastii? Nečeský ráz? Manžel americké protestantky, tchán švýcarského doktora sotva mohl tohle vyčítat pravňukům Anny Jagellonské a Elišky Přemyslovny. Snad jim vadil „rámec Rakouska“ kolem české samostatnosti? Dvacet let nic nedělali, nežli že stát zapojovali do mezinárodních útvarů. Byli přesvědčenými republikány? Za dvacet let nepřipustili skutečnou volbu hlavy státu. Chtěli osvobodit Slováky? Dvacet let je chovali v jakési vyšetřovací vazbě, nebo převy-

¹⁾ Jestlipak už někdo zkusil postavit mariánský sloup na pozemku Husovy fakulty?

chovné polepšovně. Tedy proč tito lidé sesadili českého krále? Z důvodů, které konečně ovládají každého člověka: z důvodů náboženských.

Bílá hora musí být odčiněna. Tábor je náš program, Řím musí být souzen a odsouzen. Nebude králů ani papežů. Marie, povol. Tohle byla hesla mladé republiky. Skutky následovaly. Padl mariánský sloup, padaly svatojanské sochy, vznikla církev československá, kříže padly na popelářské vozy, na Hradě byl vztyčen husitský prapor; a naopak vyšly rozličné tajné výnosy a pokyny, že svatých jmen a obrazů nesmí být na státních symbolech užito. Jen sv. Václav dostal (jako Komenský) pamětní známku. Zato jeho korunu by nejraději (kdyby chladná řeka plynoucí kolem parlamentu jim nebyla připomenula hrozné možnosti) byli vystavili v muzeu mezi sbírkou koprolitů a Puchmayerovou fajfkou. Kdyby se byli dočkali dvacetiletí svého režimu, můžete si představit ty řeči? Všichni podklofáčové a podfarští by byli pořádali pravé orgie rouhání a jubilejním kacířstvím by byly jejich nectné huby přetékaly. Ale co? Rána nás zastihla... nec per nostrum patimur scelus iracunda Jovem ponere fulmina! Neboť co jsem četl na 1. října t. r. v časopise „Zář“? (Jakého asi ohně?). Že Hitler stojí nesmírně vysoko nad netvorem Dollfussem, poněvadž aspoň zrušil vyučování náboženství!

A že husité káceli každý strom, na němž byl kříž, a že nám mají být vzorem! A v našem rozhlase jsme slyšeli, že „nedáme zahynout sobě ni budoucím“! Divíte se ještě?

Stalo se prostě toto: jednou národ provedl odpad od víry a revoluci proti legitimitě. Ztratil mnoho, a nebýt včasného návratu k dědičnosti, mohl ztratit víc. Po druhé provedl revoluci proti Církvi a legitimitě, a ztratil Lužice a mnoho svobod. Po třetí provedl revoluci pod vedením nepřátel Církve a (ač mohl prostě restaurovat právo) schválně pošlapal zásady a tradice legitimity, a vybudoval republiku na základech revoluce a sebeurčení. Ztratil polovinu korunních zemí a samostatnost své politiky. Neboť Bůh sice slíbil své milosrdenství od pokolení do pokolení těm, kteří se ho bojí; ale ovšem těm druhým nezbyvá než jeho spravedlnost.

„Proroci tvoji prorokovali tobě věci klamné a marné“ naříkal Jeremiáš nad zbořeným Jeruzalémem. To bylo i naše neštěstí již po třikrát. A teď nezbyvá nám naděje lidská. „Asýrie nezachrání nás“, to se ukázalo. Tedy co? Nad hroby ještě se modlí Církev: „Od stráže jitřní až do noci doufej Izrael v Hospodina. Neboť u něho slitování jest, a hojné u něho jest vykoupění. A on vykoupí Izraele ode všech hříchů jeho...“ ✱

Co přináší dobrovolnictví

Dobrovolnická charitativní služba je v postkomunistických zemích stále velkou neznámou pro širší veřejnost. V západní Evropě je tento stav nesrovnatelně lepší, avšak i zde by se nedostatky daly najít, zvláště pak v legislativě. Proto Rada ministrů EU vyhlásila pro rok 2011 Evropský rok dobrovolnictví, jenž má za cíl právě podpořit dobrovolnictví jako celek. Jedním ze stěžejních cílů je také zlepšit povědomí o hodnotě a významu dobrovolnictví, což je cíl vysoce důležitý. Pro mnoho osob je totiž podezřelé už jen to, že by někdo podnikal něco, co by mu nepřinášelo žádný osobní zisk. To přispívá k vytváření prostředí nedůvěry, které zbytečně brání využití celého potenciálu charitativního projektu a v určitých případech vede také k falešným osobním soudům o skutečných motivech dobrovolnické činnosti. V případě hospicové péče konkrétně např. k otázkám: Proč se tito lidé tak rádi pohybují v prostředí smrti? apod. Proč tedy dobrovolníci chodí pomáhat, byť za cenu ztráty osobního času a dokonce financí? Co jim to přináší, pokud vůbec něco? V rámci křesťanského pohledu by se mohlo hovořit o přikázání lásky. Ale mnozí snad ani o motivech nepřemýšlí, berou svou pomoc jako samozřejmost – ex toto corde – celým srdcem. Bylo by však asi chybou uvažovat o dobrovolnictví jako o činnosti, která nepřináší žádný zisk. Není to ovšem ten zisk v peněžité podobě. Je to zisk v podobě smysluplného vyplnění

času a nových zkušeností, které mohou být zrovna tak pozitivní jako i negativní. Dobrovolnictví by se tak dalo definovat jako činnost, která dává věcem smysl. Pomoc druhým je něco, čím nelze nic zkazit. Je to aktivita, která přináší něco oběma stranám.

V rámci křesťanského života by dobrovolnictví a charita mohlo být snad přirovnáno k půstu. Tedy vzdát se dobrovolně něčeho, ovšem současně s tím získat i určité plody pro všechny. Zastavit se a ušetrat se. Jaké ty plody budou? Nikdo neví. Půst samotný může mít i nenáboženský a zdravotní význam, za účelem detoxikace tělesné i psychické. Zbavení se škodlivin, které přináší okolní svět. V rámci církevní tradice je půst důležitou součástí duchovního růstu věřícího. Připomíná mu důležitost stále vlastní mravní obnovy, vede ho k uzdravení zaslepenosti rozumu a srdce. V rámci celé postní doby ho připravuje k co nejlepšímu uchopení tajemství Velikonoc – vrcholu liturgického roku.

Stejně jako půst tedy ani dobrovolnická služba není nějaké masochistické sebemrškačství, ačkoli je to mnohdy cesta trnitá a nepohodlná. Je to cesta k poznání druhých i pravého významu bratrství. A tím i k pochopení sebe sama a konečnému cíli směřování našeho života. Je to cesta k pochopení Krista a jeho svatě oběti na kříži.

Mgr. Jakub Holman, CompLJ ✱

Proč to vlastně děláme?

Skauti ze Strakonice již 18 let spolupracovníky Lazariánské pomoci

Karel Trávníček, Michal Paulič

Tato otázka byla nedávno položena vůdci 3. klubu vodních skautů a výchovnému zpravodaji Okresní rady Junáka ve Strakonici. Naším čtenářům do věci nezasvěceným je nutno nejdříve vysvětlit, o co vlastně jde a proto je nutno se vrátit do minulosti. V létě 1990 jsme dostali nabídku švýcarských skautů zúčastnit se kursu „Panorama“, který byl určen pro skautské činovníky. Mimo běžný skautský program obsahoval také návštěvu ústavu s lidmi s mentálními postižením, jak jim pomáhat s jejich začleněním do aktivního života. Pozvání na tuto mezinárodní akci přijal br. Karel Trávníček, toho času vůdce 1. chlapeckého oddílu „Černí vlci“. Po návratu nabídl své poznatky a zkušenosti v kursu získané střediskové radě. Bohužel vedení střediska tuto nabídku vyhodnotilo jako nevhodnou pro skautskou výchovu a veškeré podněty rázně odmítlo.

Zde je možné položit otázku ohledně „dobrého denního skutku“, slova druhého bodu světové skautské organizace o „plnění povinností vůči bližnímu“ a také třetí bod skautského zákona „skaut je prospěšný a pomáhá jiným“. Tyto uvedené zásady skrývá povinnost „služby“ ostatním konkrétními skutky, činy, účastí na rozvoji a všestranné pomoci potřebným. Šlo o průkopnickou činnost jak postupovat uvážlivě, nenásilně a s velkou trpělivostí. Byla to novinka ve skautské výchově. V našem okolí jsou dva objekty, sociální

FOTO AUTORI

zařízení, která se věnují péči o mentálně postižené. Jeden se nachází v blízkosti „města růží“ Blatné a je určen pro dívky a ženy. Je to zcela nově postavený komplex s nejmodernějšími rehabilitačními a regeneračními pomůckami a zdravotnickými postupy. Další, a ten nás především zajímá, je vzdálen cca deset kilometrů od Strakonice v obci Osek. Zámek, kde se nachází tento ústav sociální péče, je původně renesanční ze 16. století a postupně byl přestavován do novobaročného stylu. Kolem zámku je rozsáhlý přírodní park. V blízkém lese je židovský hřbitov, vzniklý v 17. století. Zámek byl v majetku rodiny baronů Hildprandtů z Ottenhausenu, dnešnímu účelu slouží přibližně padesát let.

Jsou zde zdravotně postižení hoši a muži. Jako první v rámci služby pečovaly o zdejší klienty sestry řádu Notre Dame, které pak byly režimem postupně odsunuty. Starousedlíci dodnes nezapomínají na záslužnou práci s klienty, která je i dnes vzorem v sociálně zdravotní činnosti. Dnešní personál je ryze civilní a navazuje na práci řádových sester. Kolem roku 2000 zde došlo také k velkým stavebním úpravám a rekonstrukci bývalého zámeckého centra včetně kaple, parku a velké zahrady, v níž se pěstuje zelenina pro ústavní kuchyni.

K přímé spolupráci mezi ústavem a skautským oddílem „Černí vlci“ došlo o Vánocích r. 1992. Jednalo se o besídku, byly připraveny hry, soutěže a došlo k výměně malých dáreků. Vše se ke spokojenosti obou stran vydařilo a tak se postupně uskutečnily jiné společné akce. Šlo zejména o krátké výlety do okolí ústavu, zájezdy ke skautům do jiných měst. V následujícím roce se mimo jiné uskutečnila sbírka šatstva, došlo k prvnímu pobytu družiny z Oseka na letním skautském táboře a klienti se také zúčastnili předávání Betlémského světla veřejnosti v obci.

Velký a nezastupitelný podíl na zdaru všech následných setkání a akcích má skautské křesťanské středisko z Vodňan. Během pobytu na letním táboře jsou naši přátelé zapojeni do veškeré činnosti, od řezání dříví až po střelbu ze vzduchovky či plavby po Otavě, vše samozřejmě patřičně bezpečnostně zajištěné. „Kluci“ jsou ve svém domově zapojeni do různých sportovních kroužků, především atletického, kterému jsme připravili rozpis a plnění tréninkových dávek pro jednotlivce. Na tomto poli získali naši hoši značných úspěchů.

Po roce 2004, kdy byl poslední společný tábor, se začala spolupráce ze strany nového vedení ústavu tlumit (zdůvodněno změnou věku klientů). Ale stále existuje tradiční vánoční besídka,

předávání dáreků, hry, soutěže, roznášení Betlémského světla a návštěvy během roku.

A co odpovědět na otázku: „proč to děláte“? Bratři Sokolové mají heslo „ni zisk, ni slávu“. Nečekáme zisk, ba co víc, každá akce nás stojí námahu, čas, vlastní finance a materiálové prostředky. A „sláva“, jak praví české přísloví, je pouhou polní travou. Co jsme za ty dlouhé roky spolupráce získali, je důvěra ve vzájemná přátelství a zážitky. Poznali jsme život uvnitř ústavu se vším všudy, až po nejtěžší případy. Ukazovali jsme veřejnosti, že máme spoluobčany, kteří zaslouží naši pomoc. Dříve žili v uzavřené komunitě kdesi mimo hlavní dění a nikdo o tom nechtěl veřejně mluvit.

Jsem rád a potěšen, když se ke mně hlasitě hlásí při náhodném setkání ve městě. A pevně věřím, že i nadále se nám bude dařit a budeme se rádi vídat.

Místo doslovu

Doslov se zpravidla píše v okamžiku, kdy nějaký příběh končí. Proto není vhodné psát doslov k projektu, který právě nyní vstupuje do své plnoletosti. Zásluhou skautských vůdců Trávníčka, Pauliče a Klímy se pravidelně řada klientů Ústavu sociální péče v Oseku těší na společné chvíle, zábavu, soutěže i ponaučení.

Také situace v Junáku se od roku 1990 výrazně změnila. Dnes je již samozřejmostí, že tělesně a mentálně postižené děti jsou integrovány do běžné činnosti oddílů a neúčastní se pouze aktivit, kde mají své vlastní limity. O integraci se v českém skautingu zasloužili počátkem 90. let zejména MUDr. Písko a MUDr. Tománek. V té době jsem byl členem vedení Junáka a jsem rád, že k uvádění těchto myšlenek do praxe jsem mohl osobně přispět a podpořit také skautské vedoucí, kteří přijeli plni nadšení z kursu „Panorama“. Skauti ze Strakonice byli jedněmi z prvních, kteří zkusili jít poněkud jinou cestu – místo integrace jednotlivců se pokusili o přípravu programu pro celou skupinu. Během let vznikly další pokusy, žádný projekt však nevydržel tak dlouho. To je zásluha zejména autorů, kteří napsali tento článek. A jim také patří dík za to, že skautskou službu spojili s rytířskými ideály Řádu sv. Lazara.

Ondřej Vanke, GCLJ (J)

REUNION 2/2011

Putování za lékárníčkami po farnostech Českých

V únoru 2011 před odjezdem do mise iniciovali vojáci 7. jednotky Provinčního rekonstrukčního týmu (PRT), převážně ze 4. brigády rychlého nasazení, akci „sběr lékárníček pro Afghánistán“. Jelikož se tato akce setkala s velkým ohlasem a výborná spolupráce s Vojenským a špitálním řádem svatého Lazara Jeruzalémského pokračuje, rozhodli se vojáci bývalého 5. kontingentu PRT, pod patronátem 72. mechanizovaného praporu Přáslavice pokračovat ve sběru již neplatných, ale stále použitelných autolékárniček a jejich odeslání do Afghánistánu.

Tato druhá etapa byla vyhlášena a uskutečněna po církevní linii. V Katolickém týdeníku č. 3/2011 byla otisknuta informace o organizaci sbírky jako součást článku *Vojenští kaplani: lidé do nepohody*. Zároveň byl ve věstníku ACAP (Acta Curiae Archiepiscopalis) zveřejněn časový plán sběru: v lednu zorganizovat farní sbírky, v únoru svést materiál na vikariáty. Odtud Řád sv. Lazara koordinoval svoz materiálu s Armádou České republiky.

Během měsíců března a dubna tohoto roku farnosti, podpořené také dětmi z hnutí „Stonožka“, nasbíraly bezmála 10 000 autolékárniček, které zaplnily tři vojenská nákladní auta Tatra. Příslušníci 72. mechanizovaného praporu Přáslavice, rotmistr Rostislav Panáček spolu s desátníkem Jiřím Čechákem, více než měsíc postupně objížděli vikariáty a farnosti ve Vlašimi, Příbrami, Zbečně, Kolíně, Lysé nad Labem, Liberci a Praze, aby posléze všechny lékárníčky odvezli na logistickou základnu do Pardubic. Odtud jsou letecky přepravovány do provincie Lógar, kde budou dále distribuovány do nejvíce potřebných distriktů.

Rotmistr Panáček vypravuje: „Velmi mne potěšila pohostinnost, vstřícnost a přívětivost jednotlivých duchovních, které jsme během našeho putování měli tu čest potkat a spolupracovat s nimi. Překvapila mne jejich okamžitá angažovanost a chci ocenit nadšení, s jakým se ujali tohoto úkolu. Všude nás přivítali s otevřenou náručí a vyšli nám maximálně vstříc, kdykoli jsme potřebovali poradit nebo pomoci. Obzvláště silně mi utkvěly v paměti například chvíle, kdy jsme projížděli s Tatro 810 jednou z nejrušnějších ulic v Praze 1, Pařížskou ulicí, v nejrušnější části dne uprostřed davu turistů. Osobně si myslím, že tímto sběrem autolékárniček jsme udělali něco záslužného pro potřebné lidi v Afghánistánu a pomohli dobré věci.“

Praporčík Vladimír Vrba, vrchní praporčík 72. mechanizovaného praporu Přáslavice, který se zúčastnil cesty do Zbečna, k tomu dodává: „Když jsme časné ráno přijeli do Zbečna, dostalo se nám od pana fa-

raře vřelého uvítání a pohoštění na místní faře. Pan farář se živě zajímal o aktuální dění a vývoj situace v Armádě České republiky, ocenil iniciativu vojáků při sběru lékárníček a vyjádřil přesvědčení, že tento zdravotnický materiál se dostane do rukou těm, kteří jej nutně potřebují, a pomůže těmto lidem při záchraně životů. Na setkání s panem farářem Janem Petrovičem nikdy nezapomenu a chtěl bych vyjádřit velký dík všem farníkům Rakovnického vikariátu“.

Je třeba ovšem doplnit, že této akce se zúčastnilo více lidí a organizací. Například v Arciděkanství Liberec byl svoz lékárníček organizován vojáky z místní Liberecké brigády.

Výborně zorganizovaná akce ukázala schopnost všech účastníků: našich farností, Řádu sv. Lazara, Armády ČR a hnutí Stonožka rychle a účinně reagovat na potřeby našich bližních v Afghánistánu. Sběr lékárníček byl oficiálně ukončen za přítomnosti prvního zástupce náčelníka Generálního štábu generála Miroslava Žižky dne 5. dubna 2011.

Petr Blecha, Armáda ČR
Ondřej Vanke, Řád sv. Lazara

Lógar 2011

npor. Mgr. Leoš Halbrštát

Od 19. února 2011 působí v afghánské provincii Lógar 7. jednotka provinčního rekonstrukčního týmu. Jednotce velí plukovník Miroslav Hlaváč a je převážně tvořena příslušníky 43. výsadkového mechanizovaného praporu Chrudim.

Úkoly českých vojáků v Lógaru se oproti předchozím jednotkám nezměnily, stále je to zejména podpora místní vlády, podpora obnovy a rekonstrukce Afghánistánu. Všechny tyto úkoly mají jedno společné, a to podporu afghánského lidu.

Pomoc lidem v Afghánistánu může mít řadu podob. Vždy to pro nás znamená opustit relativně bezpečnou základnu FOB Shank a vyrazit do prostoru na takzvanou patrolu.

Během dvou měsíců působení v Afghánistánu absolvovali příslušníci 7. jednotky Provinčního rekonstrukčního týmu (PRT) Lógar přes stovku patrol. Více než třetina z nich doprovázela civilní experty PRT.

Nejčastějším důvodem cesty je jednání se zástupci místní správy, kteří sídlí v Pol-e Alam, hlavním městě provincie Lógar. Zde se konají pravidelná setkání s provinčními ministry a guvernérem. Jindy je nutné domluvit realizaci konkrétního projektu a výjimkou nejsou ani zdvořilostní návštěvy, které jsou k vytvoření pevných vazeb mezi PRT a místní správou nezbytné.

Projekty, na kterých civilní experti pracují, jsou často infrastrukturalní a dlouhodobé. Vojenská část PRT zajišťuje bezpečnost civilních pracovníků po celou dobu jejich působení v Afghánistánu, zejména pak během práce v terénu. Prioritou projektů civilní části PRT je zejména rozvoj zemědělství a zdravotnictví a také bezpečnostní projekty.

Vojenská část se naopak soustředí na takzvané QIP Projekty rychlého dopadu. Jedná se o projekty, které mají malý rozměr, nejsou často finančně příliš náročné, ale jejich efekt na místní populaci je okamžitý.

S těmito projekty jsou často spojeny finanční a ma-

teriální sbírky realizované občany a organizacemi.

Řád Svatého Lazara Jeruzalémského se v minulosti, společně s dětským hnutím Stonožka finančně zapojil například do projektu rekonstrukce střední chlapecké školy Hamída Karzáiho.

Jedním z největších projektů, realizovaných během působení 7. jednotky PRT, bude jednoznačně distribuce zdravotnického materiálu z vyřazených autolékárniček. V současné době má Armáda České republiky k dispozici přibližně patnáct tisíc autolékárniček, naším úkolem je najít pro ně to nejlepší uplatnění. Dvě třetiny tohoto obrovského množství se podařilo shromáždit stonožkovým dětem a zbývající dodaly soukromé firmy i jednotlivci z celé republiky. Jsme si jisti, že i mezi vámi je mnoho těch, kteří nepotřebnou autolékárničku poslali do Afghánistánu.

V současné době probíhají jednání s místním ministerstvem školství a velením afghánských ozbrojených sil o umístění tohoto materiálu. Dalším z projektů realizovaných vojenskou jednotkou bude podpora center na léčbu podvýživy. Ačkoli Afghánistán není státem, pro který by byl problém podvýživy dětí typickým, není zde podvýživa a problémy s příjmem stravy zejména u malých dětí ničím výjimečným.

Zbývající projekty, realizované naší jednotkou, jsou zaměřeny zejména na podporu komunit. Může se jednat o podporu sociálně slabých rodin, podporu matek samoživitelek, nebo podporu v případě mimořádných událostí a živelných katastrof. Samostatným tématem jsou vzdělávací projekty. Nejedná se o podporu vzdělání a školství jako takového, ale snažíme se najít témata a problémy, kdy by vzdělání, či podpora komunit v této oblasti usnadnila lidem život do budoucna, nebo jim naopak otevřela nové možnosti. Pro projekty tohoto typu hledáme v České republice donátory a Řád svatého Lazara by mohl být bezpochyby jedním z nich.

Autor je vojenským kaplanem 7. jednotky PRT Lógar

REUNION 2/2011

FOTO AUTOR

JAN LUCEMBURSKÝ ELIŠKA

Miroslav Pavlák, BLJ

K 700. výročí korunovace Jana Lucemburského českým králem a účasti zástupců Českého velkopřevorství na výroční vzpomínkové mši v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě

V neděli dne 6. února (v předvečer 700. výročí korunovace Jana Lucemburského českým králem) se v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě konala výroční vzpomínková mše, jež byla celebrována J. E. arcibiskupem pražským a primasem českým Monsignorem Dominikem Dukou. Tohoto shromáždění, jehož význam byl zdůrazněn přítomností předsedkyně poslanecké sněmovny, velvyslankyň a velvyslanců evropských monarchií, velvyslanců Rakouské a Polské republiky, potomků české šlechty, představitelů Kanceláře prezidenta republiky a Ministerstva kultury, členů Kapituly svatovítské, Kolegiátní kapituly Všech svatých na Hradě pražském, Kapituly svatých Kosmy a Damiána a duchovní správy ve Staré Boleslavi, se zúčastnili mezi čestnými hosty i zástupci Českého velkopřevorství Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského.

Jaký byl přínos Jana Lucemburského pro náš stát a jak probíhala korunovace před sedmi sty lety? Vraťme se v čase zpět a připomeňme si životní osudy tohoto velkého krále, který pronesl památnou větu:

„Toho Boh dá nebude, aby český král z boje utíkal“

Jan Lucemburský (10. srpna 1296 – 26. srpna 1346), známý též pod přívlastkem Slepý, desátý český král (1310–1346, korunován 1311), hrabě lucemburský, dočasně i titulární král polský, byl jediným synem lucemburského hraběte a římského krále Jindřicha VII. a Markéty, dcery Jana Brabantského. Vyrůstal na francouzském královském dvoře Filipa IV. Sličného. Filip IV. Sličný vzal v červenci 1308 dekretem daným v Poitiers Řád sv. Lazara Jeruzalémského pod svou ochranu. Tímto aktem stanuli lazariáni pod dědičnou ochranou a patronátem koruny sv. Ludvíka. Králové Francie pak dědičně užívali ve velké tituluře označení „Ochránce řádu sv. Lazara“.

Roku 1309 čeští vyslanci, cisterciáckí opati při cestě na generální kapitulu do Cîteaux, nespokojení s vládou Jindřicha Korutanského, požádali Jindřicha VII. o pomoc – jeho jediný syn se měl oženit s princeznou Eliškou. Třicátého prvního srpna proběhly zasnuby čtrnáctiletého Jana s Eliškou Přemyslovnou a o den později se ve špýrské katedrále konala slavná svatba.

Dne 7. února 1311 byl Jan Lucemburský společně s manželkou Eliškou korunován mohučským arcibiskupem Petrem z Aspeltu českým králem.

Zprávy o příjezdu Jana Lucemburského do Čech a o jeho korunovaci nalézáme ve starých českých kronikách (František Pražský: *Kronika*; Beneš Krabice z Weitmile: *Kronika Pražského kostela*, Přibík z Radenína, řečený Pulkava: *Kronika česká*; Neplach: *Stručné sepsání Kroniky římské a české*). Nejbarvitěji tuto slavnostní událost popisuje František Pražský¹, který v kapitole XXV. „Jak král Jan zjednal v Českém království mír a jak byl korunován“ uvádí:

Shromáždivše se tedy vjedno všichni páni, velmožové a veškerí šlechtici království řekli panu Petrovi, arcibiskupu mohučskému: „Našemu králi Janovi, jehož nám dal Pán Bůh a zákonitě postavila do čela našemu království Svátá říše, tomu, ctihodný pane, račte z moci svého úřadu požehnat a posvětit ho požehnáním svatého pomazání a korunováním,“ k čemuž jim dal brzy svůj souhlas. Proto s nádherou, jakou mohli, se chystají k té radostné slavnosti. A tak když všichni urození království a váženější osoby přišli do Prahy, hle, dne 4. února [správně 7. února], což byla neděle následující po Očišťování blahoslavené Panny Marie, byl pan král Jan se svou manželkou, paní Eliškou, řečeným panem arcibiskupem Petrem v Pražském kostele před oltářem svatého Víta slavnostně korunován královskou korunou. Dostavili se tehdy všichni úředníci království a řádně vykonávali své úřady. S řečeným panem arcibiskupem Petrem stál bezprostředně u krále také ctihodný otec pan Jan IV., dvacátý sedmý biskup pražský, maje hlavní péči o věci potřebné k této slavnosti.

Tehdy se raduje lid, jde blahopřát vladaři svému. Přijímá korunu král a lid přítom nadšeně jásá.

Po bohoslužbě král s královnou sestoupil s velikou slávou z Pražského hradu a nesčíslný zástup, oděný drahocennými rouchy, kráčel před nimi i za nimi. Král i královna seděli na vybraných koních a nad nimi se vznášel jako zářící nebe baldachýn, vyzdvižený na čtyřech sloupech. Dopravázel je jásající zástup s trubkami, loutnami, píšťalami, bubny, kóry a hudbou všeho druhu. V refektáři u svatého Jakuba bratří minoritů i na

1 Kronika, kterou František Pražský napsal pro Jana IV. z Dražic, zahrnuje období českých dějin od vlády Václava I. do roku 1342. Je složena ze tří knih, jež jsou dále děleny do kapitol. První kniha má jedenáct kapitol, sahá do roku 1316 a na konci poslední kapitoly je připojeno vyprávění o Janu IV. z Dražic. Druhá kniha zahrnuje ve dvaceti čtyřech kapitolách období 1316 – 1333, třetí kniha obsahuje v sedmi kapitolách období 1333 – 1342. celé kronice předchází předmluva věnováním díla Janu IV. z Dražic.

mnoha jiných místech byli velkolepě pohoštěni. A mnozí se divili, že král Jan, jenž v měsíci prosinci vtáhl do Prahy, byl následujícího měsíce února nádherně korunován královskou korunou.

Všichni se radují tam a z vybraných jídel si berou, a kdo z přítomných spatřil tak velikou slavnost, ten žasl, divil se, v krátké že době se chystá tak veliká sláva.

A jak zněla korunovační přísaha českých králů? Její text je následující: „*My N. přísaháme Pánu Bohu všemohoucímu, blahoslavené Panně Marii, matce Boží, a všem svatým na tomto svatém evangelium, že chceme nad katolickým náboženstvím pevně ruku držeti, jednomu každému spravedlnosti udělovati a stavy při jich od (titul) N. N. potvrzených a dobře nabytých privilegiích zachovati, od království tohoto Českého nic neodcizovati ale raději podle možnosti Naši rozšiřovati a je rozmnožovati, i všecko to, což k dobremu a poctivému téhož království jest, činiti. Tak nám Pán Bůh pomáhej, blahoslavená Panna Marie, matka Boží, i všickni svatí.*“

Je neoddiskutovatelné, že král Jan Lucemburský korunovační přísahu bezesbytku naplnil:

— stal se rozmnožitelem Koruny české – na Ludvíku Bavorovi v roce 1322 vymohl jako trvalou zástavu Chebsko (za pomoc v bitvě proti Fridrichovi Sličnému). V letech 1319–1329 byla k Českému království připojena Horní Lužice a 1335 Vratislav, k níž přiléhala značná část Slezska. Ve dvacátých a třicátých letech byl Jan Lucemburský velmi aktivní v Itálii, v roce 1331 mu císař jako říšskou zástavu potvrdil držení těchto severoitalských měst: Bergamo, Bobbio, Brescia, Cremona, Milán, Novara, Pavia; dědičně získal Luccu. Roku 1335 došlo k setkání polských (Kazimír III. Veliký), českých (Jan Lucemburský) a uherských (Karel Robert z Anjou) vládců v Trenčíně (pokračovalo pak ve Visegrádu), kde se Jan Lucemburský vzdal titulu polský král za náhradu 20 tisíc kop českých grošů a polský král Kazimír III. Veliký se vzdal Slezska. Tím se prakticky skončilo období vytváření pevných hranic států ve střední Evropě a dále pak docházelo jen k menším změnám. Kazimír III. uznal přímou vládu českého krále ve Vratislavsku a Hlohovsku i jeho lenní panství nad slezskými knížaty. Z celého Slezska neuznalo lenní svrchovanost českého krále jen knížectví svídnicko-javorské, které bylo k České koruně připojeno až za Karla IV. roku 1353.

— podporoval církve: za jeho vlády bylo založeno pražské arcibiskupství a podnikl tři křížová tažení proti pohanským Litevcům a Prusům;

— byl skutečně rytířským králem: nikdy ne-

utíkal z boje byť i před silnějším nepřítelem, dodržoval spojenecké závazky stvrzené svým slovem šlechtice a padl hrdinskou smrtí na bitevním poli u Kresčaku (fr. Crécy), kde bojoval na straně Francouzů.

Jan Lucemburský je pohřben v Lucemburku v katedrále Panny Marie v předsíni velkovévodské krypty.

Jan Lucemburský, český král, byl bezpochyby nositelem všech osmi rytířských ctností, kterými jsou: věrnost a čest, vybrané chování a velkorysost, udatnost a vytrvalost, víra a pokora. Heraldický maltézský kříž má osm hrotů, z nichž každý představuje jednu z výše uvedených rytířských ctností. Nechtě tento osmihrotý kříž, jež nosí i členové Řádu sv. Lazara, je jejich

každodenním závazkem a duchovním odkazem příštím generacím. *Noblesse oblige*, ano, šlechtictví zavazuje, je nadčasové a nezávislé na politických prohlášeních a státních formách. Je závazkem k etickému chování, pomoci potřebným a víře v Boha, který je skutečně jedinou autoritou, před níž se budeme zodpovídat za své činy na tomto světě.

Literatura:

Bláhová, M.: Kroniky doby Karla IV. Nakladatelství Svoboda, Praha 1987

Čapka, Fr.: Dějiny zemí Koruny české v datech. Libri, Praha 1999

Buben, M. M.: Encyklopedie řádů a kongregací v Českých zemích. Libri, Praha 2002

Jan Lucemburský v bitvě u Kresčaku

OD LOŇSKÉHO ZÁŘÍ probíhaly v naší zemi akce k výročí nástupu Lucemburků na český trůn. Už 19. září se v Praze uskutečnilo setkání potomků krále Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny. Hlavní organizátoři tohoto setkání, pánové PhDr. Milan Novák a Jan Drocár, už tehdy začali připravovat velkou oslavu výročí korunovace Jana a Elišky, která byla 7. 2. 1311 na Pražském hradě. Cílem této oslavy bylo naplnit katedrálu na slavné mši svaté a připomenout tak velmi významnou událost našich dějin, kdy v následujících desetiletích dosáhla naše země nevídaného rozvoje, který dnes můžeme jenom závidět.

A tak se skutečně v neděli 6. 2. 2011 před jedenáctou hodinou naplnila katedrála lidem „prostým“ a také potomky krále Jana a královny Elišky, čestnými hosty, velvyslanci evropských monarchií a také členy Řádu svatého Lazara Jeruzalémského. Mše svatá začala v 11 hodin a celebroid ji metropolita pražský a primas český, arcibiskup Mons. Dominik Duka. V čele naší lazariánské delegace byl bailli Ondřej Vanke, který spolu s paní Bělou Gran Jensen zaujal místo v předních lavicích. Náš velmistr Jan hrabě Dobrzenský z Dobrozenic tentokrát nezastupoval řád, ale přímé potomky krále Jana a královny Elišky.

Úvodní slovo měl PhDr. Milan Novák, který nejprve poděkoval otci Dominikovi za to, že zaštilil svým úřadem i svojí osobností tuto výroční mši svatou a poté krátce, ale velmi výstižně připomněl význam spojení lucemburské dynastie s naší dynastií přemyslovskou pro další směřování a rozvoj Zemí koruny české v následujících staletích. Tímto sňatkem došlo k definitivnímu připoutání našich zemí k západoevropskému kulturnímu a civilizačnímu okruhu.

Po Mši svaté byli pozváni čestní hosté a potomci Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny na neformální setkání v reprezentačních prostorách pražského arcibiskupství. Zde jsme měli možnost v mnoha různých debatách a rozhovorech s přítomnými hosty prezentovat náš Řád, seznámit je

FOTO WIKIMEDIA COMMONS A VÍTĚZSLAV BŘEZINA, ComplJ

Nahoře: setkání v arcibiskupském paláci, Jan hrabě Dobrzenský v rozhovoru s pražským arcibiskupem Mons. Dominikem Dukou.

Dole: velvyslanci Lucemburska a Dánska.

s jeho posláním a také s jeho současnou činností a aktivitami. Při malém slavnostním ceremoniálu byly v audienčním sále předány otci arcibiskupovi, přítomným excelencím velvyslancům a také panu Dr. Klausovi Sütterlinovi z německého Špýru (organizoval podobnou slavnost ve Špýru k výročí sňatku Jana a Elišky) pamětní plakety ve formě majestátní pečeti Jana Lucemburského, které byly mimo jiné předávány i se signaturou zeleného kříže sv. Lazara. Zvláštní kompliment nám při této příležitosti vyslovil v přátelském rozhovoru J. E. Jean Faltz, velvyslanec Lucemburského velkovévodství.

S velkou radostí konstatuji, že celá tato velká slavnostní akce proběhla velmi noblesně, v přátelském a neformálním duchu a patří se na závěr poděkovat především organizátorům, jmenovitě Dr. Milanu Novákovi a Janu Drocárovi, otci Dominikovi za jeho velkorysý a šlechtný poskytnutí azylu u něho v paláci a také všem přítomným členům Řádu za příkladnou reprezentaci.

Vítězslav Březina, ComplJ

ROK SVATÉ ANEŽKY ČESKÉ

Doc. MUDr. Vladimír Jan Nep. Stibor, KLJ
špitálník ČVP

Při slavných mších svatých k zahájení Roku svaté Anežky České byl vystaven ostatek světice v relikviáři pořízeném v roce 1982 křížovníky s červenou hvězdou v exilu za významného příspěví Českého velkopřevorství Řádu sv. Lazara

Na počátku Roku svaté Anežky České se uskutečnila v kostele sv. Salvátora v Anežském klášteře 1. dubna 2011 v 18 hodin slavnostní bohoslužba. Laskavostí Národní galerie a zvláště prof. Víta Vlnase to bylo v místě, kde byla světice původně pochována. Při povodních a v době husitských válek bylo tělo přemístěno a dosud nevíme, kde se nalézá.

Za velké účasti věřících, kněží, řeholníků a řeholnic celebrowali mši svatou pražský arcibiskup J. E. Mons. Dominik Duka OP, dále velmistr Řádu křížovníků s červenou hvězdou J. E. Jiří Kopejsko OCr a biskup českobudějovický J. E. Mons. Jiří Paďour. Přítomen byl i kníže-velkopřevor Suverénního řádu rytířů z Malty a Rhodu, J. E. Karel hrabě Paar s dvanácti rytíři, spolubratry a dámami. Z našeho řádu přišli csr. Běla Gran-Jensen, otec Kornel Baláž a já.

Protože je kostel odsvěcený, mimo obraz svaté Anežky byl na provizorním oltáři jen relikviář s ostatkem světice. Genius loci byl úžasný, procházeli jsme v průvodu křížovou chodbou a svatyněmi zdvojeného kláštera františkánů a klarisek. V současnosti slouží

restaurované prostory Národní galerie. Bohoslužbu doprovázel zpěv lidu, scholy i duchovenstva. Biskup Jiří Paďour mimo historické údaje ze života světice zdůraznil její chudobu a celoživotní péči o nemocné, postižené, chudé a opuštěné. Stala se vlastně jakoby sestrou a pokračovatelkou svatého Františka a svaté Kláry i se svou příbuznou, svatou Alžbětou Durynskou.

Slavnosti zahájení Roku svaté Anežky České pokračovaly následujícího dne mší svatou v kostele svatého Františka v klášteře Rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou, řádu sv. Anežkou založeného. Hlavním celebrantem byl opět arcibiskup pražský Mons. Dominik Duka s asistencí velmistra Křížovníků Jiřího Kopejska a českobudějovického biskupa Mons. Jiřího Paďoura. Na oltáři byl znovu vystaven relikviář sv. Anežky. Slavnosti se v hojném počtu zúčastnili členové našeho řádu.

Uběhlo mnoho staletí, ale odkaz svaté Anežky České z rodu Přemyslovců nás inspiruje v naší dosud skromné špitální činnosti. Svatá Anežko Česká, pros za nás v nebi.

O relikviáři (publikováno v Reunionu č. 3, 1982)

K uctění památky blah. Anežky Přemyslovny pořádal dne 2. III. t.r. — ve výroční den jejího úmrtí — jí ve 13. stol. v Praze založený rytířský řád Křížovníků s červenou hvězdou ve Vídni slavnostní bohoslužbu, které se zúčastnili kromě slov. biskupa Hnilicy z Říma, předních vídeňských osobností a členů korporací i zástupci tamějších starobylých rytířských řádů — tak jako tehdy před 700 lety v Praze při založení českého řádu Křížovníků. Ostatek blahoslav. Anežky České byl umístěn na důstojném místě před oltářem, v novém relikviáři, který nechal zhotovit provinciál Křížovníků Otec Novotný, a na který přispěli též členové Českého velkopřevorství našeho Řádu svatého Lazara.

Relikviář je stříbrný, ve tvaru znaku Křížovníckého řádu, ozdoben červeným smaltem. Uprostřed os-

mihrotého kříže je za sklem umístěn ostatek (*spodní čelist – pozn. red.*) blah. Anežky. Na relikviář přispěli kromě členů ČVP z Frankfurtu a okolí: Msgr. J. Kubovec, J. Pořízka z Jestřebí, B. hrabě Strachwitz, A. F. J. Karlovský, Dr. A. Kuhn, Z. Budínský; ze zámoří: H. Neumann, Prof. Dr. M. Šebor ze Wsseboržic, G. Pergl a F. Weyr. Vedení ČVP částku zaokrouhlilo na 1500,- DM, které dne 12. 6. při zájezdu do Rakouska budou ve Vídni při bohoslužbě, spolucelebrované Otcem Holasem z Frankfurtu, předány členy Českého velkopřevorství našeho řádu osobně Otcovi Novotnému. Nechť blahoslavená Anežka Česká žehná úsilí našich řádů pomáhat slabým a potřebným, šířit ducha křesťanství, udržovat rytířské zásady a rozvíjet naše dědictví národní.

FOTO WIKIMEDIA COMMONS A STANISLAV PŘIBYL, BLJ

Přednášky v Liberci

V první třetině letošního roku se podařilo Severočeské delegaci společně s ČKA v Liberci uspořádat tři přednášky. První přednesla v únoru mladá doktorandka Mgr. Anna Mašková z Centra pro bezpečnější Internet na téma „Nebezpečí internetu pro mládež a teenagery“. Její přednáška volně navázala na loňskou přednášku našeho spolubratra doc. Kamila Kaliny, KCLJ. Tentokrát se ale nejednalo o závislosti na přírodních, nebo chemických látkách, ale o závislosti na elektronických sítích. Přednášející, která spolupracuje s obdobnými institucemi i v Německu, uvedla konkrétní nebezpečí, která hrozí mládeži, i rady, jak by měli rodiče a prarodiče postupovat při ochraně dětí. Úspěšná přednáška byla převážně navštívena starší generací. Je smutné, že ačkoliv všechny střední školy a některé základní v Liberci dostaly pozvánky, nebyl mezi posluchači žádný učitel nebo výchovný poradce. Přitom o fundovanosti přednášející svědčí skutečnost, že dva mladí přítomní informatici, doktorandi z Fakulty mechatroniky, prohlásili: „Opět jsme se dověděli něco zcela nového a je to děs“.

V březnu přijela PhDr. Slávka Vodičková, vědecká pracovnice Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTRku – hezká zkratka) s tématem „Josef kardinál Beran“. Přednášející prezentovala bohatý fotografický soubor, částečně ještě nepublikovaný a seznámila nás podrobně s osudem a významem tohoto českého světce současné doby. Ten byl nějakou dobu internován i v Liberci a právě zde se StB pokoušela neúspěšně o jeho zkompromitování. Po přednášce následovala živá diskuse. Potěšilo nás, že se tentokrát dostavili i studenti katedry historie a její vedoucí doc. Milan Svoboda. Spolupráce s touto aktivní katedrou dostává nový charakter. Její studenti se zúčastnili i naší další přednášky a mají o budoucí program našich přednášek zájem. Spokojení byli i majitelé knihy S. Vodičkové o kardinálu Beranovi, kterým ji autorka podepsala.

Dubnová přednáška „Česká šlechta v konfrontaci s totalitními režimy 20. století“ Mgr. Zdeňka Hazdry, emeritního ředitele ÚSTRku, již čtenářům Reunionu známého, byla spojena s lazariánskou historií. Řada osobností, o kterých se konkrétně jednalo, byla výrazně spojená

s naším řádem, což také přednášející zdůraznil. Cítil jsem hrdost, když při výčtu představitelů staré významné české zemské šlechty, kteří v kritických letech 1938/39 třikrát vystoupili na podporu republiky a demokracie, opakovaně zněla jména Schwarzenberg, Lobkowitz, Bořek-Dohalský, Kinský, Dobrzenský. Po nacistické perzekuci pokračovala perzekuce komunistická, kterou přednášející dokumentoval mimo jiné na osudu JUDr. Jiřího hraběte Bořka-Dohalského, odsouzeného v padesátých letech na mnoho let, otce našeho velkopřevora Václava. V následující diskusi doplnil přednášejícího náš společník Vít Březina, který sklídil velké uznání účastníků za svou fundovanost. I této přednášky se zúčastnili studenti katedry historie, kteří projevíli zájem o další kontakty s naší delegací. Zdeněk Hazdra úspěšně poopravil deformované názory, které o šlechtě stále u nás panují a zdůraznil její státnost a charakter. Sklídil veliký potlesk. Pozitivní ohlasy všech tří přednášek ke mně přicházejí dodatečně a můžeme být spokojeni s tím, že informace, které posluchači získávají, se šíří dále.

Kromě přednášek jsme se zúčastnili dvou dubnových akcí v Hejnicích. Setkání u rakve spolubratra patera Miloše Rabana a slavnostní biskupské mše svaté při příležitosti zasedání ČBK v Hejnicích. Cítili jsme velkou radost, když patera Miloše vzpomněl J. E. arcibiskup pražský Dominik Duka a členové ČBK věnovali paterovi své modlitby v kryptě.

*Antonín Schauer, KCLJ
velitel Severočeské delegace*

Velikonoce 2011

"Není zde, neboť
vstal jak řekl..."
Mt 28, 6

+!
Ave Maria et Joseph!

Drazí přátelé,

ženami s úžasem zastavit před prázdným
hrobem a slyšet radostnou zvěst: "ON VSTAL!"
Opět se smíme se svatými

Po velkopáteční noci vychází velikonoční
slunce - nad křížem svítá a září jítro
velikonočního oslavení!

Kéž toto vědomí rozezvučí
i v našich srdcích radostně "Aleluja!" -
"Chvalme Pána!"

To Vám vyprošuji
a Vám i Vaším blízkým

žehnám

Váš

+ Karel Karel
arcibiskup

ŘÁDOVÉ VÍNO

CABERNET MORAVIA
(PAVEL VESELSKÝ; NOVÝ POKLAD)

VELTLÍNSKÉ ZELENÉ POZDNÍ SBĚR
(VINÁŘSTVÍ HRABAL, S. R. O.)

ROČNÍKY 2009

*Koupí tohoto produktu přispějete na
charitativní projekty Českého velkopřevorství*

K dostání v obchodech Českého archivu vín
nebo v e-obchodě www.ceskyarchivvin.cz,
odkaz na tento e-obchod také na www.oslj.cz

Další informace na rehor@login.cz

199 Kč

REUNION

Vydává Vojenský a špitální řád svatého Lazara Jeruzalémského – Bohemia, n. g. o.. Vychází šestkrát ročně.

Adresa redakce: OSLJ-B, n. g. o., Vrážská 323, 252 28 Černošice

Šéfredaktor: Petr J. Řehoř, KCLJ

Grafická úprava a sazba: Daniel Vojtíšek @ DanielPhoto

Produkce a tisk: Černošická investiční, s. r. o.

www.oslj.cz

kontakt: cvp.rslj@seznam.cz

Příspěvky do dalšího čísla Reunionu zasílejte na e-mailovou adresu reunion.cvp@seznam.cz

Uzávěrka dalšího čísla je 24. 06. 2011

ISSN 1214-7443